

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul IV.

București.

No. 3.

Sediul Diviziunii Europene A. Z. Ș. Berna, Elveția.

In purtarea noastră față de alții.

(Urmare și sfârșit).

Politeja.

Domnul Isus ne cere să recunoaștem drepturile tuturor oamenilor. Drepturile sociale ale omului precum și drepturile sale ca creștin trebuie deopotrivă luate în considerație. Toți trebuie tratați cu atenție și delicatețe ca fiind fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Creștinismul va face pe oameni cu adevărat firi nobile și alese. Hristos a fost politicoș chiar cu persecutorii Săi și deci urmașii Săi trebuie să dea pe față acelaș spirit. Priviți pe Pavel când fu dus în fața stăpânirii. Cuvântarea sa în fața lui Agripa, este un model de politeje, considerație și totodată un model de frumoasă oratorie. Evanghelia nu încurajează politeja formală de care este plină lumea, ci Evanghelia ne învață o politeje ce se desprinde din adevărata voieșie a inimii.

Educația aleasă în cele exterioare nu este suficientă pentru a împiedecă desvoltarea unui caracter murmurător, înclinat către critică și către vorbire nepotrivită. Atâta vreme cât eul personal va fi privit ca un important obiect, nu se va putea da pe față nici o faptă nobilă și distinsă. Iubirea trebuie să locuească în inimă. Și rațiunea unui creștin adevărat și întemeiat face să răsară în inima sa o adâncă iubire pentru Maestrul Său. Și din rădăcina puternicii iubiri pentru Hristos crește dela sine o desinteresată simjire pentru frații noștri, căci această iubire împarte celui ce o deține bunătate cerească, bunăcuvință și o conduită amabilă și politicoasă. Această iubire lu-

minează fața și îndulcește glasul, ea înobilează și 'nalță întreaga ființă.

Importanța lucrurilor mărunte.

Cea mai mare parte din vieașa noastră nu se compune din fapte și sacrificii mari și minunate, ci ea se compune din lucruri mici. Adesea prin lucruri de acestea mici, cari par de mică importanță, poate să ni se cauzeze mult bine sau mult rău. Și pentru că noi nu învățăm să învingem ispitele în încercările mici, în lucrurile mici, caracterul se slăbește și atunci când vin încercări mai mari ne găsește nepregătiți. Și numai când noi ne vom sili, ca în fața ispitelor zilnice să stăm tari privind la principiile evanghelice, numai atunci vom câștiga putere, care ne va fi de folos și prin care vom putea rămâne credincioși și statornici în fața clipelor grele și periculoase.

Egoism.

Noi nu suntem niciodată singuri. Noi totdeauna avem un tovarăș, fie că îl alegem sau nu. Gândiți numai la aceasta: Oriunde am fi și orice am face, Dumnezeu este prezent. Nimic din cele ce se zic, din cele ce se fac și din cele ce se gândesc, nu scapă Atotștiinței Sale. Pentru fiecare cuvânt, pentru fiecare fapt avem un martor, pe sfântul și preacuratul Dumnezeu. Gândiți-vă deci serios înainte de a vorbi sau de a săvârși ceva, căci ca creștini voi sunteți un membru al familiei re-

gale, un copil al Regelui ceresc. Nu vorbiți nici un cuvânt și nu faceți nimic, care aduce necinste „Numelui *bun* care fu chemat peste voi“. Iac. 2, 7.

Observați cu atențiune caracterul dumnezeesc și întrebați-vă: Ce ar face Isus dacă ar fi în locul meu? Aceasta trebuie să fie măsura datoriei noastre. Nu mergeți fără motive puternice în mijlocul acelor oameni, cari prin șiretenia lor, vor să slăbească hotărîrea voastră de a face binele și cari vor să păteze conștiința voastră. Nu faceți nici un gest măcar, care să aducă cuiva o neplăcere cât de mică, fie că ați fi pe stradă, într'un loc de așteptare, sau chiar acasă. Dar în fiecare zi faceți „ceva“, prin care vieața, pe care Hristos a căștigat-o prin sângele Său, să se înobileze, să se înfrumusețeze. Conformati-vă principiilor dumnezeiești și nu după împrejurările momentane. Măsurați iușimea firii voastre omenești cu blândețe și cu bună-tate. Nu vă dedați deșertăciunii și sburdălniciei vremii. Nu lăsați ca de pe buzele voastre să sboare glume și vorbe de rând. Nu trebuie să îngăduim gândurilor noastre să sboare în glume și vorbe ici și colo. Ele trebuie îngrădite și prinse sub ascultarea lui Hristos, ele trebuie îndreptate către lucruri sfinte și așa prin harul lui Hristos ele vor deveni curate și sincere și caste.

Noi trebuie să fim conștienți de stadiul de îndreptare al gândirii noastre, căci siguranța fiecărui suflet este o dreaptă gândire, o dreaptă cugetare. Cum gândește omul în inima sa, așa este el. Puterea stăpânirii de sine se întărește prin exercițiu. Ceeace ni se pare greu la început, prin continua repetiție ne va deveni foarte ușor; și astfel cu-

gelări drepte și săvârșiri de fapte bune ne vor deveni obișnuinți. Dacă noi voim, putem deosebi ce este josnic și nedemn și astfel ne putem înălța la un grad mai înalt. Noi putem ajunge pe această cale respectați de către oameni și iubiți de Dumnezeu.

Laudă ; încurajare.

Ingrijii și păstrați obiceiul de a vorbi de bine despre alții. Zăboviți cât mai mult în fața bunelor însușiri ale acelor cu cari aveți aface și stați cât mai puțin posibil în fața greșelilor și lipsurilor lor. Când sunteți ispitiți să criticați ceea ce a zis sau ceea ce a făcut cineva, atunci căutați să lăudați un fapt din vieața acelei persoane sau o trăsătură a caracterului său. Ingrijii mulțumirea și o păstrați. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru marea Sa iubire, cu care a dat pe Hristos să moară pentru noi. Nu ne vom folosi cu nimic, gândind la tristețile noastre. Dumnezeu ne cere, ne pretinde să ne gândim la milostivirea și nemăsurata Sa iubire, ca astfel să fim plini de mulțumire.

Lucrătorii serioși ai Domnului nu au timp să întârzie lângă greșelile altora. Hula și defăimarea este un blestem îndoit, care va cădea mai greu pe defăimător decât pe cel ce-l ascultă. Cine seamănă sămânța desbinării și a certii, va seceră fructul morții chiar în sufletul său. Căutarea sau dorința de a vedeă răul la alții, ajută la desvoltarea răului într'un grad înalt în acel ce poartă această pornire. Căci privind noi mereu după descoperirea răutății ne pomenim la un moment dat transpuși în chipul înrăutățitului. Dar dacă noi privim la Isus, și vorbim despre iubirea și despre protecțiu-

nea caracterului Său, atunci ne vom schimba devenind asemenea Lui. Privind noi mărețul ideal, pe care El ni l-a fixat, noi ne ridicăm într'o atmosferă curată și sfântă, în prezența lui Dumnezeu însuș. Și dacă noi stăruim în a rămâne acolo, dela noi va porni o lumină care va lumina tot ce vine în legătură cu noi. În loc să criticați sau să judecați pe alții, ziceți: „Eu trebuie să mă îngrijesc de propria mea mântuire. Dacă eu lucrez în comun cu acela care dorește salvarea sufletului meu, atunci eu trebuie să fiu foarte atent pentru mine însumi. Eu trebuie să îndepărtez toate răutățile din viața mea. Eu trebuie să devin o nouă făptură prin Isus Hristos și atunci voi putea să întăresc prin cuvinte și pe alții cari se luptă cu răul, în loc să-i slăbesc“. Noi suntem prea indiferenți unul față de altul. Adesea noi uităm că cei împreună cu noi lucrători, au nevoie de putere și de îmbărbătare. Asigurați-i de comuna voastră simțire precum și de interesul ce-l purtați lor. Ajutați-le cu și prin rugăciunile voastre și faceți ca ei să știe, că voi faceți aceasta.

3 Răbdare cu cei căzuți în greșeli.

Nu toți cari anticipat pretind că sunt lucrători ai lui Isus, sunt adevărați ucenici. Între aceia, cari poartă numele Lui, și sunt numărați chiar între lucrătorii Săi, sunt unii, cari nu înfățișează un caracter asemenea Maestrului. Ei nu sunt conduși de principiile Sale. Acești oameni sunt adesea cauza neplăcerii și a descurajării pentru lucrătorii lor, cari sunt mai tineri în experiențele creștinești; dar nu trebuie ca nimeni să fie

condus de asemenea rătăcirii, căci Hristos ne-a dat un exemplu perfect și El ne impune să-l urmăm Lui.

Până în clipa cea din urmă va fi neghină în grâu. Și odinioară, pe când servii Domnului în râvna lor pentru cinstea și onoarea împăratului lor, îi cerură permisiunea de a smulge neghina, Maestrul răspunse: „Nu! ca nu cumva alegând neghina să smulgeți împreună cu dânsa și grâul. Lăsați să crească împreună până la seceriș“. Mat. 13, 24—30. Dumnezeu, în harul Său, poartă îndelungă răbdare față de cei cerbicoși și împietriți la inimă. Între aleșii apostoli ai Domnului se găsiă și Iuda, trădătorul. Trebuie deci noi să ne minunăm sau să ne descurajăm dacă și'n zilele noastre se gădesc necredincioși și nesinceri între urmașii Săi? Dacă El, care cunoaște inimile și gândurile, a putut suportă pe acela despre care știă bine că îl va trădă, cu câtă răbdare trebuie să suportăm noi, cari suntem plini de greșeli, pe unii ca aceștia?

Adesea se întâmplă, că nu toți ce par încărcăți de greșeli, sunt ca Iuda. Petru, înfocat, iute, încrezător în sine, adesea cădea într'o lumină prejudițioasă. El a fost adesea certat și muștrat de către Mântuitorul, dar cât de bogată fu viața sa în servicii și sacrificii. Ce mărturisire ne dă el despre puterea harului lui Dumnezeu! Noi trebuie, pe cât putem, să fim pentru semenii noștri ceea ce a fost însuș El pentru ucenicii Săi pe când eră pe pământ și vorbiă cu ei.

Considerați-vă ca misionari în mijlocul lucrătorilor voștri. Adesea se cere mult lucru și mult timp pentru ca să se câștige un suflet pentru Hristos. Dar dacă el se întoarce dela păcat la dreptatea lui Dum-

nezeu, atunci domnește bucurie în ceruri, în oștile cerești. Credeți voi oare, că spirite devotate servirii și cari veghează peste orice suflet pot să cadă, când văd indiferența cu care acei preținși creștini tratează pe alții? Dacă Isus ar fi cu noi așa cum suntem noi între noi, cine ar mai fi oare mântuit? Gândiți-vă, că voi nu puteți ceci în inima omului. Voi nu cunoașteți motivele unei acțiuni, ce vouă vi se pare greșită. Sunt mulți cari nu au avut o adevărată educație, caracterele lor s'au pipernicit; ei sunt aspri și stângaci, încât la fiecare pas par suciți. Dar balsamul și harul lui Hristos poate să-i pregătească. Nu dați pe nimeni la o parte; nu duceți pe nimeni la descurajare și îndoială prin cuvinte ca acestea: „Tu m'ai înșelat în speranță, așa că nu voi mai căută să-ți mai ajut cu ceva“. Câteva cuvinte repede aruncate — către acei cari poate ni le-au cerut — și prin cari se poate distruge lanțul influenței care legă inimile lor cu ale noastre.

Vieaja așezată și socotită, prevederea răbdătoare, pe cari ni le dau un spirit liniștit sunt probe sigure, mărturii vorbitoare, cereri sărbătorești. Dacă tu ai avut ocaziuni și favoruri pe cari alții nu le-au avut, atunci caută și fii într'un chip înțelept, prietenos și conștiincios învățătorul celorlalți.

Când cineva voiește să aplice un sigil a cărui imprimare să rămână clară în ceara pe care a fost aplicat, atunci, trebuie, ca sigiliul să nu fie aplicat într'un chip repede și enervat; ci pe cât se poate, stampilarea să se facă încet și cu o apăsare continuă și liniștită, până ce sigiliul este întărit în ceara de sigilare. Acelaș lucru se petrece și cu sufletele omenești. Statornicia

influențelor creștinești este taina puterii creștinismului și ea atârână în mare parte de continua reflecție a caracterului lui Hristos în noi. Ajutați pe cei prinși în eroare și slăbiciune povestindu-le despre experiențele voastre. Arătați-le, cum atunci, când chiar voi ați făcut greșeli mari și serioase, bunăvoînța și ajutorul Marelui vostru Conducător v'a dat curaj și speranță.

Până în fața judecății voi nu veți putea recunoaște niciodată influența unui procedeu amabil și delicat față de unul nepolitic, și nesuferit. Când noi întâmpinăm sau întâlnim în largul câmp al adevărului acte de nemulțumire, de trădare, atunci ne revoltăm pentru a arăta doar disprețul nostru, indignarea noastră. Și aceasta o așteaptă vinovații și ei sunt chiar pregătiți pentru a ne suspecta în afățările noastre. Dar, o atențiune delicată din partea noastră îi cuprinde, trezește în ei simțuri mai bune și naște în inimile lor dorința după o vieață mai nobilă.

„Fraților, dacă un om va fi fost apucat de o greșală, voi cei spiritali îndreptați pe unul ca acesta prin spiritul blândeții, luând seama asupra ta însuși, ca să nu fii și tu încercat. Purtați greutatea unii altora, și astfel veți împlini în totul legea lui Hristos“. Gal. 6, 1—2.

Toți, acei cari pretind că sunt fiii lui Dumnezeu, trebuie să se gândească, că ei ca misionari ai cerului trebuie să vină în contact cu toate clasele de oameni, în cari clase se găsesc suflete fine și grosolane, umiliți și îngâmfăți, credincioși în cele religioase și îndoielnici, învățați și neînvățați, bogăți și săraci. Aceste spirite deosebite nu pot fi tratate în unul și acelaș chip; dar toți au nevoie de iubire

și de comună simțire. Cugetele și simțimintele noastre venind în contact cu părți de acestea contrarii, trebuie să devină mai fine, mai nobile. Noi depindem unul de altul și suntem strâns legați prin lauda frăției omenești.

Un om legat de alt om fie,
Domnul cu Servul ca doi amici
Unul într'altul găsească sprijin
Până cel slab află-va puteri,
Omul să 'ntindă mâna de sprijin
Ca doi, iubirea să-i facă unul.

Prin umblarea noastră zilnică precum și prin conversațiile noastre, creștinismul vine în contact cu lumea. Fiecare bărbat și fiecare fe-

meie, care a primit lumină din lumina dumnezească, trebuie să fie faruri, cari să lumineze căile întunecate ale acelora, cari nu cunosc căile cele bune. Puterea ce se resfrânge asupra acelora cu cari venim în atingere, trebuie să fie sfințită de Spiritul lui Hristos pentru ca astfel, sufletele să fie îndreptate către El. Hristos trebuie să fie o comoară scumpă ascunsă în inimă, sfântă și iubită, căci veselește pe toți. Hristos trebuie să fie în noi ca un izvor de apă ce curge în vieața veșnică și care reîntărește și răcorește totul și pe toți cari vin în atingere cu noi.

E. G. White
în „Pe urmele Marelui Medic“.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Cele 27 lecțiuni anterioare se găsesc în Curierul Misionar Anul II No. 1—6; și Educatorul Creștin Anul III, No. 1—2.

Lecțiunea 28 — 5 Iulie.

Iacob și Esau.

Textul biblic: 1 Moise 25, 27—34; 27, 1—40.

De memorizat: „Sufletul este mai mult decât hrana, și corpul decât îmbrăcămintea“. Luca 12, 25.

1. Isaac și Rebeca aveau doi fii: Esau și Iacob. Esau, cel mai mare, ajunsese „un dibaciu vânător și plugar; iar Iacob era un om simplu, locuind în corturi“. Iacob trăia fericit pe lângă casă, îngrijind de vite și de oi. „Isaac iubiă pe Esau, căci îi făcea mâncare din vânatul său; și Rebeca iubiă pe Iacob“.

2. Fiindcă Esau era primul născut al lui Isaac și al Rebeca, el avea dreptul de moștenire. El era în drept să înlocuească pe tatăl său, atunci când ar fi murit, să primească o binecuvântare mai aleasă dela Domnul, și să primească averile tatălui său. Însă, lucru ne mai văzut, Esau nu

prea avea plăcere de această moștenire, pe care Iacob o doriă însă foarte mult.

3. Într-o zi, Esau veni dela vânătoare, obosit și flămând. Iacob fierseese linte și văzând-o, Esau îi zise: „Dă-mi rogu-te, să mănânc din această mâncare roșie, că sunt ostentit“. Dar Iacob îi răspunse în grabă: „Vinde-mi astăzi dreptul de întâiu născut“, și Esau i-l dădu lui Iacob pentru un blid de linte.

4. Când Isaac ajunse la adânci bătrânețe, vederea începui să i se întunece și sfârșitul său se apropiă. El chemă pe Esau și îi spuse: „Ia-ți, rogu-te, armele tale, tolba ta și arcul tău, și eși la câmp, și-mi prinde ceva vânat; și-mi gătește bucate gustoase după cum iubesc eu, și mi le adu, ca să mănânc, ca sufletul meu să te binecuvânteze înainte de a muri“.

5. Și Rebeca auzi ceea ce îi spusese Isaac lui Esau. Ea îi vesti lui Iacob, și-i spuse: „Du-te la turma de oi, și adu de acolo doi iezi buni, și eu voiu pregăti din ei, bucate gustoase pentru părintele tău, precum iubește el; și tu le vei duce la părintele tău, ca să mănânce, și să te binecuvânteze mai înainte de a muri“. Rebeca și Iacob se gândiră să înșele pe Isaac, și astfel Iacob să primească bine-

cuvântarea în locul lui Esau. Le eră puțin cam greu să înșele pe Isaac, căci Esau eră „păros” în timp ce Iacob eră „neted”.

6. „Rebeca luă vestmintele cele mai prețioase ale lui Esau, și îmbrăcă cu dănele pe Iacob, fiul cel mai mic; și cu pielea iezilor îi înfășură mâinile lui, și gâtul pe unde eră neted, și ea dete bucațele cele gustoase și pâinea pe care o făcuse în mâinile „fiului ei, Iacob”.

7. Iacob intră la tatăl său și zise: „Părintele meu!” și el răspunse: „Aici sunt, cine ești tu fiul meu?” Iacob săvârșise deja o minciună și de acum înainte eră nevoit să spună incontinuu numai minciuni, pentru ca în felul acesta să-și poată îndeplini gândul. De aceea el fu nevoit să zică: „Eu sunt Esau, . . . mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvinteze sufletul tău”.

8. Și Isaac spuse: „Apropie-te dar să te pipăi, ca să știu dacă cu adevărat ești fiul meu Esau, sau nu”. Și Iacob se apropiă de Isaac, părintele său; și el îl pipăi, și zise: Vocea este lui Iacob, iar mâinile acestea sunt mâinile lui Esau. Și el nu-l cunoscă pe dânsul, căci mâinile lui erau păroase ca mâinile fratelui său Esau și-l binecuvântă pe el”.

9. Și după ce sfârși Isaac de a binecuvântă pre Iacob, . . . iată, Esau fratele lui se întorcea dela vânătoarea sa. „Când Esau îi aduse lui Isaac vânatul său și când ceru binecuvântarea, Isaac îi zise: „Cine ești tu?” Esau îi răspunse: „Eu sunt Esau, întâi-născutul tău fiu”. La fel îi spusese și Iacob.

10. Isaac se miră și se mâhni, iar Esau pe bună dreptate se supără foarte mult. Esau plânse și zise: „Binecuvîntază-mă și pre mine, părintele meu”. Isaac îl binecuvântă și pe Esau, însă acum nu mai putu să-i dea binecuvântarea de moștenitor.

Intrebări.

1. Care eră numele celor doi fii, pe cari îi avea Isaac și Rebeca? Ce îi plăcea fiecăruia din ei să facă? Pentru ce Isaac a iubit mai mult pe Esau? Cine îl iubi pe Iacob?

2. Cărui dintre fii i se conveni dreptul de moștenitor? Ce obține prin moștenire, acel care o avea? Cum priviau fiecare din fii, această moștenire?

3. Ce făcea Iacob într-o zi pe când Esau se întorcea dela vânătoare? Ce îi ceru? Ce îi ceru Iacob numaidecât? Pe

ce pref își vându Esau dreptul său de moștenitor?

4. Când Isaac îmbătrâni, ce îi spuse într-o zi lui Esau? Ce îi făgădui Isaac că îi va da lui Esau atunci când îi va aduce vânatul său?

5. Cine ascultase atunci când Isaac vorbise cu Esau? Cui îi spusese Rebeca tot ceea ce auzise? La ce lucru îl îndemnă ea pe Iacob? Ce urmăreau ei să obțină, prin acest fel de purtare?

De ce li se părea greu de a îndeplini gândul lor?

6. Cum îl ajută Rebeca pe Iacob spre a înșelă?

7. Ce spuse Iacob atunci când intră la părintele său? Ce îl întrebă Isaac?

De acum înainte ce păcat trebuia să săvârșească Iacob?

8. În ce chip se sili Isaac să se asigure dacă a binecuvântat pe adevăratul fiu al său? Ce a spus când a pipăit pe Iacob?

9. Cine sosi acolo? Ce îl întrebă Isaac? Ce i-a răspuns? Ce află el? Cum se simți Isaac?

10. Cum se simți Esau? Ce ceru Esau dela părintele său? Ce nu mai putea să facă Isaac?

Lecțiunea 29. — 12 Iulie.

Visul lui Iacob.

Textul biblic: 1 Moise 27, 41—45; 28, 10—22.

De memorizat. „Cu adevărat Dumnezeu este în locul acesta; și eu nu am știut”. 1 Moise 28, 16.

1. „Și Esau urî pe Iacob pentru binecuvântarea, cu care îl binecuvântase”. Esau știa că tatăl său nu putea să mai trăească mult; și el gândi în inima sa, că atunci când Isaac va fi mort, „voiu ucide pe Iacob fratele meu”.

2. Rebeca pricepu ce voia să facă Esau; astfel ea hotărî ca Iacob să se ducă în vechea lor patrie din Haran unde putea să trăească mult și bine cu fratele ei, unchiul lui Iacob; iar când Esau își va fi uitat mânia sa, Iacob putea să se reîntorcă acasă.

3. În acelaș timp Rebeca spuse lui Isaac că Iacob ar trebui mai bine să plece în Haran spre a-și lua o soție dintre fecioarele de acolo, decât să se căsătorească cu vreuna din femeile păgâne din ținutul Canaanului. Isaac fu și el de aceeaș părere; și dădu lui Iacob binecuvântarea sa și îl lăsa să plece.

4. Amenințat de a fi omorât din cauza urei lui Esau, Iacob își luă ziua bună dela tatăl și dela mama sa, și porni pe drumul singuratec. El nu avea să mai vadă pe mamă-sa la înfiorcere. Mergând pe drum el eră mâhnit în inima sa, din această cauză. Inima lui mai eră mâhnită și tristă, și pentrucă se temeă ca nu cumva frațele său să-l urmărească și să-l omoare, căci eră acum ca și un blestemat. El cunoscă că toată această năpaste îi venise din cauză că făcuse fapte nedrepte.

5. Se îndepărtase mult de ținuturile locuite de tatăl său, când îl prinse seara celei de a doua zi. El străbătuse tot timpul cu toiagul în mână, sdrobot de marea grije a păcatelor sale, și plânse și le mărturisă înaintea Domnului, însă se temeă că Dumnezeu nu i le va mai ierță.

6. Obosit și îndurerat ajunsese la un loc, și rămase acolo peste noapte, că soarele apusese; și luând din pietrele acelu loc, le puse sub capul său, și se culcă în acel loc.

7. „Și el visă, și iată o scară așezată pe pământ al cărei cap ajungea la cer, și iată îngerii lui Dumnezeu, se sîlău și se pogorau pe dânsa. Și iată Iehova ședeă deasupra scării, și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeu lui Abraam, părintele tău, și Dumnezeuul lui Isaac“.

8. Domnul a reamîntit prin aceasta promisiunea pe care el a făcut-o lui Abraam, bunicul lui Iacob: „Pământul pe care tu dormi, ți-l voi da ție și seminției tale; seminția ta va fi ca pulberea pământului, . . . și toate neamurile pământului se vor binecuvîntă întru tine și întru seminția ta“.

9. Apoi Domnul îi spuse lui Iacob, „Iată, Eu sunt cu tine, și te voi păzi ori încotro vei merge, și te vei întoarce în pământul acesta“.

10. „Și Iacob deșteptându-se din somnul său, zise: „Cu adevărat, Dumnezeu este în locul acesta; și eu nu am știut“ . . . Și Iacob sculându-se de dimineață, luă piatra care a fost pusă sub capul său, spre a însemna locul unde Dumnezeu îi dăduse minunatul vis. El se hotărî ca ori de câteori va trece pe această cale, să se oprească și să mulțumească lui Dumnezeu.

11. Apoi Iacob dădu o făgăduință Domnului, zicând: „De va fi Dumnezeu cu mine, și mă va păzi în calea aceasta, piatra pe care am pus-o stâlp, va fi Casa lui Dumnezeu, și din toate câte îmi va da El mie, zecimea, Lui o voi dărui“. Apoi cu o îndrăzneală nouă, Iacob își urmă calea sa mai departe.

Intrebări.

1. Din ce pricină ură Esau pe Iacob? Ce gândi Esau în inima sa?

2. La ce mijloc se gândi Rebeca spre a feri pe Iacob? Cu cine trebuia să locuească împreună? Ce gândi ea, că va face Esau după câțva timp?

3. Spre a putea trimite pe Iacob la Haran, ce îi spuse Rebeca lui Isaac?

4. Această călătorie fu o neliniște pentru Iacob? Pe cine urmă să nu mai revadă el după câțva timp? De cine îi eră teamă? Ce anume cunoscă el că eră pricina turburărilor lui?

5. La ce se gândi el în timpul călătoriei sale? Cui se mărturisă el? Cu toate acestea pentru ce lucru se temeă el încă?

6. Spre a trece noaptea într'un loc așa de pustiu, la ce întrebunță el una din pietrele de acolo?

7. Ce văzu Iacob în vis? În visul său ce îi spuse Domnul?

8. Ce făgădui Domnul că va da lui Iacob? Către cine mai făcuse Domnul o asemenea făgăduință? Cu ce a semuit seminția lui? Cine va luă parte la binecuvântări?

9. În ce chip făgădui Domnul că va ajuta pe Iacob?

10. Ce zise Iacob când se redeșteptă? Ce începă să facă el de dimineață? Pentru ce făcu el toate acestea?

11. Ce făgăduință făcu Iacob către Dumnezeu? Ce făgădui că va da Domnului? În ce chip își urmă mai departe calea sa?

Lecciunea 30. — 19 Iulie.

Iacob în Haran.

Textul biblic: 1 Moise, 29, 1—20; 31, 1—3 17, 18; 32.

De memorizat: „Eu nu te las de nu mă vei binecuvîntă“ . . . 1 Moise 32, 26.

1. După ce Iacob așeză piatra spre a însemna locul, pe care Domnul i se arătase în vis, el „a pornit la drum, și s'a dus în țara celor ce locuiesc la răsărit. S'a uitat înainte și iată că pe câmp eră o fântână, și lângă ea erau trei turme de oi, cari se odihniau; căci la fântâna aceasta obișnuiau ciobanii să-și adape turmele“.

2. Iacob se adresă omului care le păzia: „Fraților de unde sunteți?“ Și ei răspunseră: „Din Haran“. Apoi Iacob îi întrebă dacă ei cunosc pe Laban. Ei spuseră „Il

cunoaștem, . . . și, tocmai atunci veniă Rahela fata lui, cu oile”.

3. „Pe când le vorbiă el încă, vine Rahela, cu oile fatălui său; căci ea le păziă. . . Iacob s'a apropiat, a prăvălit piatra de pe gura fântânii, și a adăpat turma. . . Apoi Iacob a sărutat pe Rahela și a început să plângă tare”. Iacob îi spuse Rahelei cine e și ea vesti pe fatăl său.

4. Laban primi cu bucurie pe Iacob în casa sa. După ce Iacob șezuse aproape o lună la unchiul său Laban vru să-i dea plată pentru lucrul său, Rahela eră o fată plăcută și Iacob o iubiă; deaceea el spuse: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela fata la cea mai mică”.

5. Laban primi acestea; însă după ce Iacob lucrase în mod cinstit șapte ani, Laban hotări să-i dea pe Lea, fiica cea mai mare, în locul Rahelei. Iacob înșelase pe tatăl său și acum el singur fu înșelat. În urmă Iacob mai slujî încă șapte ani pentru Rahela.

6. După ce Iacob slujise patrusprezece ani pentru Rahela și Lea, cele două soții ale sale, el mai munci șase ani pe plată. Dumnezeu îl binecuvântă și-i dădu multe turme, robi și roabe, și cămile. . .

7. Iar la sfârșitul acestui timp, Dumnezeu îi spuse lui Iacob: „Întoarce-te în țara părinților tăi, și în locul tău de naștere și Eu voi fi cu tine”. Astfel Iacob își luă cele două soții ale sale, copiii săi, și turmele sale, și tot ce avea, și porni înapoi spre casa strămoșească, în țara Canaanului.

8. Deși trecuseră douăzeci de ani, Esau eră încă supărat pe Iacob căci îi luase dreptul lui de binecuvântare. Iacob se temeă de Esau în tot momentul; însă el și-a văzut de drum; și „l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu”. Când l-a văzut Iacob a zis: „aceasta este tabăra lui Dumnezeu”.

9. Iacob trimise soli cu salutare către Esau, spre a-i spune că a venit. El speră că va căpăta trecere înaintea lui Esau. Însă solii se întoarseră și spuseră că Esau vine cu patru sute de ostași înaintea lui.

10. Iacob se înspăimântă foarte tare. El rândui un dar pentru Esau, de mai mult de cinci sute de animale din turmele și cirezile sale. Iar în timpul nopții, el trecu acest dar dincolo de pârăul Iacob împreună cu nevestele, cu copiii, și servii săi, iar el rămase să se roage.

11. Pe când Iacob se rugă, veni la el un străin și se luptă cu el. El se gândiă că străinul ar fi un vrăjmaș care caută

să-l omoare. În timpul luptei el se rugă din toate puterile, pentru că Dumnezeu să-i dea iertare și să-i ajute. Toată noaptea se luptă Iacob. Spre revărsatul zorilor străinul puse degetul pe coapsa lui și pe dată i se scrânti încheietura coapsei.

12. Iacob știu acum, că străinul ar fi o ființă cerească. Într'adevăr, Isus eră acela ce venise la Iacob. El spuse lui Iacob „Lasă-mă să plec căci se revărsă zorile”. Cu toate că Iacob suferiă mult, totuș el se agăță de Isus și îi spuse; „Nu te las să plec până nu mă vei binecuvântă”.

13. După aceea Domnul îi spuse, că nu se va mai numi d'aci înainte Iacob, ci „Izrail”, care înseamnă „prinț al lui Dumnezeu”. Și dădu lui Iacob binecuvântarea pe care el o dorise. Păcatele sale îi erau iertate și de acum nu se mai temeă de a se întâlni cu fratele său Esau.

Intrebări.

1. Mergând Iacob înainte pe drumul său, în ce țară ajunse? Ce văzu el pe câmpie? Cine se odihniă lângă fântână?

2. Ce spuse Iacob omului ce eră la fântână? Ce îi răspunse acesta?

3. Cine sosi în timp ce Iacob vorbiă cu acest om? Ce făcu Iacob? Ce îi spuse Rahelei? La cine fugi ea?

4. Cum fu primit Iacob de către unchiul său? După ce trecuse o lună dela sosirea lui Iacob, ce îi propuse unchiul său Laban? Ce dori Iacob în schimbul muncii sale?

5. Ce îi spuse Laban? Ce gândi Iacob, după ce trecuseră cei șapte ani? Pe cine înșelase odată Iacob? Ce făcu Iacob apoi?

6. Cum se numiau cele două soții ale sale? Cât timp slujî Iacob pentru ele? Cât timp slujî pentru turme? Ce primi el?

7. La sfârșitul acestui timp, ce veste îi dădu Dumnezeu? După aceea ce făcu Iacob?

8. Cum eră Esau în tot momentul față de Iacob? Care eră pricina mâniei sale? Cum eră Iacob față de Esau? Ce făcu Dumnezeu spre a-i da curaj?

9. Pe cine trimise Iacob la Esau? Ce îi vestiră solii când se întoarseră?

10. Cum primi Iacob această veste? Ce hotărî să-i dea lui Esau? Pentru ce rămase Iacob în urmă?

11. În timp ce Iacob se rugă, cine veni la el? Ce gândiă să facă cu străinul? În timpul luptei cu închipuitul dușman, ce făcuse el netrecut? Cât timp se luptă Iacob? Ce se întâmplă în zorii zilei?

12. Ce află acum Iacob? Însă ce făcu

În tot momentul Iacob? Ce înseamnă „Izrail“? Ce îi dădă Dumnezeu lui Iacob? Cum ajunseră păcatele sale? De cine nu se mai teme Iacob?

Lecțiunea 31. — 26 Iulie.

Întâlnirea lui Iacob cu Esau.

Reîntoarcerea lui Iacob în pământul Canaanului.

Textul biblic : 1 Moisi 33.

De memorizat : „Fiți buni unii către alții, miloși și iertați-vă unii pe alții, cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“.

1. În timp ce Iacob se luptă cu cerescul străin care venise fără veste la el, un alt sol ceresc fu trimis spre a îmblânzi mânia lui Esau față de Iacob. În zorii zilei, după ce Iacob primise marea binecuvântare de la Dumnezeu, iată că Esau eră prin apropiere.

2. Iacob a ridicat ochii și s'a uitat; și iată că Esau eră în fața lui, și împărți cetele oamenilor ca să poată păzi cât mai bine pe Lea și Rachela și pe copiii săi.

3. Apoi Iacob merse înaintea tuturor spre a se întâlni cu Esau, și s'a plecat de șapte ori cu fața la pământ până s'a apropiat de fratele său. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, și i s'a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat și a plâns“.

Iacob se rugase lui Dumnezeu astfel : „Izbăvește-mă de mânia fratelui meu. Te rog, scapă-mă din mânia lui Esau; căci mă tem de el, ca să nu vină să mă lovească pe mine, pe mame și pe copiii“.

4. În ce chip minunat a răspuns Dumnezeu la rugăciunea lui Iacob! În loc să-i dea lui Iacob biruință în luptă, Dumnezeu îmblânzi inima lui Esau înzestrându-l cu un spirit pașnic și blând, după cum spune versetul de la începutul lecțiunii, și făcu ca Iacob să aște bucure. Apoi Esau ridicând capul și văzând femeile și copiii, a zis : „Cine sunt aceia?“

5. Iacob, chemând pe Lea și Rachela și pe copiii să se mai apropie, eise aruncară cu toții la pământ înaintea lui Esau. Atunci Esau zise : „Ce ai de gând să faci cu toată tabără aceea pe care am întâlnit-o?“ Iacob îi lămuri că el a despărțit câteva din turmele sale ca un dar pentru Esau. La început Esau nu voi să primească acest bogat dar; însă Iacob stăruia, și el le luă.

6. Apoi se gândi Esau ca să-și urmeze calea împreună; însă Iacob stăruia știind că cetele oamenilor săi trebuia să meargă la pas, de aceea spuse lui Esau : „Domnul

meu vede că copiii sunt micșori, și am și oi și vaci cu noi născuți cu ele; dacă le vom sili la drum o singură zi, toată turma va pieri. Domnul meu s'o ia înaintea robului său; și eu voi veni încet la pas în urmă, cu turma care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii; astfel Esau se întoarse înapoi acasă, și Iacob își urmă calea încet“.

7. Întorcându-se în țara Canaanului, Iacob se opri la Bethel, locul în care așezase o piatră drept stâlp, și unde văzuse în vis pe Dumnezeu stând în capul scării care se întindea de la pământ la cer, și unde îi vorbise Dumnezeu.

8. Mai târziu își urmă călătoria de la Bethel, spre locul unde trăia încă bătrânul său tată. Pe drum, iubita lui Rahela muri, și înmormântând-o, puse o piatră ca semn al locului de odihnă.

Isaac orbise și eră foarte slăbit; de aceea Iacob rămase să locuască cu el cât timp va mai trăi. Când muri, Iacob și Esau îl îngropară într'o peșteră unde fusese îngropăți și *Abraam și Sara și Rebeca*.

Întrebări.

1. Cine fu trimis la Esau, în timp ce Iacob se luptă înainte?

2. Ce văzu Iacob când se uită înainte? Ce nu știă Iacob cu privire la Esau? De ce își pregăti el cetele?

3. Ce făcu apoi Iacob? Cu câtă umilință și cu cât respect se înfățișă înaintea lui? Cum l-a primit Esau pe Iacob? Cu ce scop se rugase Iacob?

4. Prin ce cale mai minunată decât dându-i biruință în luptă, i-a răspuns Dumnezeu la rugăciunea sa? Ce întrebare făcu Esau?

5. Ce făcură Lea și Rachela și copiii în semn de umilință față de Esau? Despre ce se interesă Esau? Ce lămurire îi dădu Iacob cu privire la turme? Ce făcu Esau la început? Ce făcu când Iacob îl rugă?

6. Apoi ce îi propuse Esau? Din ce pricină, se gândi Iacob că nu eră un lucru bun aceasta? În urmă ce făcură fiecare?

7. Unde se opri Iacob când ajunse în țara Canaanului? Ce se întâmplase odinioară la Bethel?

8. De aceea unde porni Iacob? Ce pierdere avu de suferit în drumul său? Cum găsi pe Isaac, tatăl său? Când muri Isaac unde îl îngropară? Numește pe alții din neamul lui Iacob cu cari îl îngropase.

Lecțiunea 32. — 2 August.

Visul lui Iosif. Vinderea în Egipt.

Textul biblic. 1 Moise 37.

De memorizat: „Ori cine urăște pe frațele său, este un ucigaș”.

1. Iacob avea doisprezece fii. Copiii Rahelei erau cei doi mai tineri, Iosif și Benjamin. Iosif era ascultător și iubit de Dumnezeu. El era deosebit de frații săi mai mari, cari numai după îmbogățiri nedrepte alergau, și căută să nu apuce și el pe căile lor urite.

2. „Iacob iubiă pe Iosif, mai mult decât pe ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubiă mai mult decât pe ei toți, și au început să-l urască”.

3. Invidia și gelozia le erau atât de mari, încât inimile lor erau pline numai de ură. Biblia spune că, „oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș”.

4. Când Iosif ajunse la vârsta de șapte-sprezece ani, Dumnezeu îi dădu două vise. El le spuse fraților săi: „Ascultați, rogu-vă, visul meu pe care l-am visat. Iată noi legam snopi pe câmp, și iată, snopul meu „se ridică și sta drept; și snopii voștri, înconjurându-l, se închinară înaintea snopului meu”.

5. Și frații săi ziseră către dânsul: „Au nu cumva tu vrei să te faci rege peste noi?... Și ei îl uriră și mai mult pentru visurile lui și pentru cuvintele lui”. Iosif mai avu încă un nou vis; și despre acesta spuse: „Iată soarele și unsprezece stele se închinară mie”. Tatăl său îl muștră aspru spunându-i: Nu cumva să venim noi, eu și mama ta și frații tăi, să ne închinăm ție la pământ?

6. Frații lui Iosif porniră spre a călători la locuri cu pășuni pentru vite. Astfel ei meraseră până la Sichem, la o depărtare de aproape 75 km. de casă. După ce meraseră ei câțiva vreme, tatăl lor trimise pe Iosif să vadă cum au ajuns și aflând el aceasta să se reîntoarcă. Iosif nu-l găsi la Sichem însă un bărbat îi spuse că ei sunt la Dotan unsprezece mile nial departe.

7. Când frații săi îl văzură că vine, își aduseră din nou aminte de vechea lor ură; și până a nu se apropia de dânsii... ei ziceau unul către altul: „Iată! Visătorul acela vine. Veniți dară să-l omorim”.

8. Ruben, cel mai mare dintre frați,

spuse: „Să nu-l omorim, ... ci să-l aruncați în groapa aceasta”. Ruben gândi că în ascuns să scoată pe Iosif din groapă și să-l ducă sănătos acasă. „Și Iosif îndată ce ajunse la frații săi, ei îl desbrăcară de haina sa, de haina cea pestriță, și apucându-l, îl aruncară în groapă; și groapa era deșertă”.

9. Apoi frații lui Iosif se așezară să mănânce. Ei erau foarte bucușori de ceea ce făcuseră. Deocamdată se gândiau să-l părăsească pe Iosif, ca astfel să moară în groapă, dar văzând o ceală de negustori Ismaeliți, le ziseră: „Veniți să-l vindem acestor Ismaeliți”.

10. Și trecând bărbații Madianiți, scoaseră pe Iosif din groapă, și-l vândură Ismaeliților cu douăzeci de arginți; și aceștia duseră pe Iosif în Egipt. Ruben nu era, când ei vândură pe Iosif. Iar Ruben întorcându-se la groapă, iată Iosif nu era în groapă: și-și sfășie vesmintele sale; și el se întoarse la frații săi, și zise: „Băiatul nu este, și eu unde să mă duc?”

11. Când Ruben auzi ce se întâmplase cu Iosif, se gândi să ție ascuns lucrul acesta. „Ei luară haina lui Iosif, și junghiară un țap, muiară haina în sângele său, și trimiseră haina cea pestriță, ca să o ducă părintelui lor, zicând că: „aceasta afarăm, cunoaște de este haina fiului tău sau nu?”

12. „Haina fiului meu este; o feară rea îl mănca pe dânsul: „Iosif este sfășiat!” Și rupându-și hainele sale Iacob își puse sac preste coapsele lui, plângând pe fiul său zile multe. Și toți fiii săi și toate fetele sale se sculară ca să-l mângâie, iar el refuză mângâierea, zicând: „plângând mă voi cobori la fiul meu în mormânt! Așa-l plânse pe el părintele său”.

13. „Și Madianiți îl vândură în Egipt lui Putifar, dregătorul lui Faraon, capul gardei domnești”.

Intrebări.

1. Câți fii avea Iacob? Care era numele celor doi mai mici? Cine era mama acestor copilași? Prin ce se deosebiă Iosif de ceilalți frați?

2. Pe care din fiii săi îl iubiă mai mult Iacob? Ce făcu el lui Iosif? Ce aflară frații lui cu privire la aceasta?

3. Pentru ce nutrau ei invidie și gelozie în inimile lor? Ce spune Biblia cu privire la cei ce urșc pe alții?

4. Ce-i dădu Dumnezeu lui Iosif, pe când era el tânăr? Ce visă Iosif întâia dată?

5. Ce ziseră frații săi când îl auziră? Cum îl priuiau ei? Ce visă Iosif a doua oară? Ce spuse tatăl său când îl auzi?

6. Unde porniră frații lui Iosif? La ce depărtare de casa lor se găsiă Sichemul? Pentru ce fu trimis Iosif acolo? Când nu îi găsi la Sichem, unde merse el?

7. Când frații lui Iosif îl văzură că vine, ce simțiră ei? Ce ziseră unii către alții?

8. Ce le propuse Ruben? Ce gândiă el să facă în ascuns? Ce făcură ei lui Iosif?

9. Cum se simțiră frații lui Iosif când îl văzură aruncat în groapă? Cine vorbi întâiu? Ce spuse el? Ce vorbiră cu toții?

10. Cine treceă pe acolo în acel moment? Pentru cât îl vândură? Când se întoarse Ruben și nu mai găsi pe Iosif, ce spuse el?

11. La ce lucru se învoi și el? Ce făcură frații lui spre a încredința de aceasta pe tatăl lor? Ce spuseră ei când îi arătară haina sa.

12. Ce spuse Iacob când văzu haina? Ce obișnuise el să facă în aceste zile? Cine se încercase să-l mângâie? Inșă ce spuse Iacob?

13. În ce finut îl duseră pe Iosif? La cine îl vândură Madianiții?

Lecțiunea 33. — 9 August.

Iosif în Egipt.

Textul biblic: 1 Moise 39, 1-6. 17-23; 40. De memorizat: „Dumnezeu eră cu dânsul. și Dumnezeu făcea ca toate să prospere câte făcea el“.

1. În timp ce Iacob plângea pe fiul său pe care-l credea mort, Iosif trăiă și se îndreptă spre Egipt. Fiind dus spre partea de miazăzi, el putu să vadă în depărtare dealurile, printre cari erau împrăștiate corturile tatălui său. Cât de strein trebuie să se fi simțit Iosif! Cât trebuie să fi fost de măhnit gândindu-se la dorul de care suferiă tatăl său!

2. Când Iosif fu dus în Egipt, un căpitan al gardei îl cumpără. Și stăpânul lui Iosif „văzând că Dumnezeu este cu dânsul, . . . îl puse pe dânsul peste casa sa, și toate câte avea, el, le dete pe mâna lui. . . Dumnezeu binecuvântă casa Egipteanului pentru Iosif. . . și Iosif eră frumos la chip și frumos la față“.

3. Poporul din Egipt se închină la zei mincinoși. Acești zei nu le puteau da nici un ajutor, și poporul făcea o mulțime de

fărădelegi. Adesea Iosif se interesă de căile lor greșite. Sosi vremea în care soția vicleană a stăpânului îl învinui pentru niște fapte nedrepte; și din această cauză, „stăpânul lui Iosif, îl luă pre dânsul și îl aruncă în închisoare, în locul unde se țineau cei închiși ai regelui; și el eră acolo în închisoare. Dară Dumnezeu eră cu Iosif și își revărsă peste el binecuvântarea Sa și făcu ca el să aflu har înainte amai marelui închisorii, care dădu în mâinele lui Iosif pe toți cei închiși“.

4. Faraon, regele Egiptului, se mâniă pe cupar și pe pitar și îi băgă în închisoarea, unde eră și Iosif. „Și ei visară amândoi un vis, fiecare în aceiaș noapte“. Iosif căruia îi fuseseră încredințați prizonierii, ducându-se pela ei când se făcu ziuă, observă că atât pitarul cât și cuparul erau triști. El îi întrebă despre pricina tristeții lor.

5. Și ei răspuseră: „noi visarăm vise și nu este nimenea cine să ni le explice“. Iosif le spuse că Dumnezeu pre care el îl servește va putea să le lămurească. Apoi el zise: Rogu-vă! spuneți-mi!“

6. Mai marele cuparilor spuse: „În visul meu iață butuc de vie eră înaintea mea și acel butuc avea trei curpeni, odrăslind au înflorit și au dat struguri copți. Și cupa lui Faraon eră în mâna mea; și eu luai cupa și o dedei în mâna lui Faraon“.

7. Dumnezeu făcu cunoscut lui Iosif deslegarea acestui vis. Și Iosif îi zise: „Explicarea visului este aceasta: cei trei curpeni sunt trei zile și va înălță capul tău, și iarăș te va așeză în locul tău, și tu vei da cupa în mâna lui Faraon, ca și mai înainte, ca și când erai cuparul său“.

8. Apoi ceru și el o favoare din partea paharnicului. Dară adu-și aminte de mine, când vei fi în bine și aiți milă de mine, și adu aminte de mine lui Faraon, și scoate-mă din această casă: Că eu am fost răpit din pământul Ebreilor și nici aici nu am făcut nimica, ca să fiu pus în această temniță“.

9. Și văzând mai marele pitarilor că explicația fu bună, zise lui Iosif: „Și eu am visat vis: și iață trei panere albe erau puse pe capul meu. Și în panerul cel mai deasupra erau toi felul de bucate pentru Faraon, și pasările mâncau de pe capul meu“.

10. Și Iosif răspunzând zise: „Explicarea lui este aceasta: cele trei panere sunt trei zile: Încă trei zile și Faraon va ridică capul tău, și pe tine te va spânzura de lemn, și pasările vor mânca carnea depe tine“.

11. „Și în ziua a treia, ziua nașterii lui

Faraon, el făcù ospățul tuturor servilor săi; și ridică capul mai marelui cuparilor și pitarilor săi, servii săi, și pe mai marele cuparilor lui îl așeză iarăș în păhărnicia lui și defe cupa în mâna lui Faraon. Iar pre mai marele pitarilor îl spânzură așa după cum spusese Iosif lor“.

12. Cu toate că Iosif rugase pe mai marele cuparilor să amintească despre el lui Faraon și să-l ajute de a fi liber, „nu-și aduse aminte de Iosif, ci uită de dânsul“.

Intrebări.

1. In timp ce Iacob erà trist din pricina lui Iosif, in spre ce finut se îndreptă acesta din urmă? Ce putu să vadă Iosif in finutul acesta din sud? Cum trebuie să se fi simțit el?

2. La cine fu vândut Iosif? Ce văzu stăpânul la Iosif? Ce însărcinare primi dela stăpânul său? Cum erà la chip Iosif?

3. La cine se închinau Egiptenii? Despre care lucru se interesă adesea Iosif? Cine îi aduse o învinuire mincinoasă, că ar fi făcut o faptă urită? Unde îl aruncă stăpânul său? Cum a fost el protejat în închisoare?

4. Cine erà Faraon? Pe cine trimisese el in închisoare? Ce avură într'o noapte fiecare dintre ei? Ce băgă de seamă Iosif, când se făcù ziua? Ce-i întrebă el?

5. Pentru ce erau ei triști? Cum îi încurajă Iosif? Ce le spuse el să facă?

6. Spune visul mai marelui cuparilor?

7. Cum află Iosif deslegarea visului? Cum lămuri Iosif visul?

8. Ce favoare cerù Iosif dela mai marele paharnicilor? Ce spuse el cu privire la trecutul său?

9. Ce îndemnă pe mai marele pitarilor să-și spună și el visul? Care erà visul său?

10. Ce spuse Iosif cu privire la înțelesul visului?

11. Cum onoră Faraon ziua sa de naștere? Ce adeveri că Dumnezeu îi dăduse lui Iosif adevărata descoperire a visurilor?

12. Ce favoare ceruse Iosif dela mai marele cuparilor? Cum arată paharnicul că Iosif nu-i erà plăcut?

Visul lui Faraon. Foametea.

Textul biblic: 1 Moise 41.

De memorizat: „La puține ai fost credincios, la multe te voi pune“. Matei 25, 21.

1. Iosif mai rămase în închisoare încă doi ani după ce dăduse, atât mai marelui cuparilor cât și mai marelui pitarilor, deslegarea visurilor. Într'o noapte regele Faraon visă două visuri foarte ciudate. De dimineață el fu foarte mâhnit cu privire la visurile sale. El chemă pe toți oamenii săi înțelepți și le spuse visurile sale; însă nici unul nu se găsiă între ei, care ar fi putut spune deslegarea visurilor.

2. Când, mai marele pitarilor auzi la palat despre ceceea turbură pe rege, își aduse aminte de Iosif din închisoare, precum și de ceceea făcuse. El erà mâhnit că uitase pe Iosif și bunătatea lui și acum vorbi el regelui că în timp ce el și cuparul erau la închisoare, „erà acolo un tânăr Ebreu, serv al capului gardei domnești, căruia noi îi spuseseam visurile, și el ni le explică“.

3. „Și Faraon trimise, și chemă pre Iosif, și ei îl scoaseră curând din temniță; și el bărbierindu-se și schimbându-și vesmintele, veni la Faraon. Și Faraon zise lui Iosif: „... am auzit de tine vorbind că tu înțelegi a explica visurile“.

Iosif spuse că el însuș nu este în stare, să explice visul, și zise lui Faraon: „Nu eu, ci Dumnezeu meu va răspunde lui Faraon ceceai-i va fi de bine“.

4. Și Faraon zise lui Iosif: „In visul meu iată, eu stam pe malul fluviului; și iată, se suiău din fluviu șapte vaci grase la carne și frumoase la vedere, și șapte vaci slabe și urite la vedere foarte, și uscate la carne cum n'am mai văzut așa de urite la vedere in tot pământul Egiptului. Și cele șapte vaci slabe și urite înghițiră pe cele șapte vaci grase, și intrară în pântecele lor, fără să se cunoască că ele au intrat; căci erau tot așa de urite, ca și mai înainte. Atunci eu mă deșteptai“.

5. Apoi Faraon îi spuse visul cel de al doilea: „Și văzui iarăș in somn, și iată, șapte spice pline și frumoase eșiau dintr'un paiu. Și iată, șapte spice subțiri și seci și arse de vântul de răsărit crescură după dânsle. Și spicele seci înghițiră pre cele șapte spice frumoase. Și pe acestea le

spusei magilor; dar nici unul nu putu să-mi explice“.

6. Iosif îi spuse că amândouă visurile sale înseamnă același lucru și că Dumnezeu i-a arătat ceace El are de gând să facă. El îi spuse că cele șapte vaci grase și cele șapte spice pline înseamnă șapte ani de belșug iar cele șapte vaci slabe și cele șapte spice seci sunt șapte ani de foamete.

7. Faraon văzu că Iosif era un om înțelept și îl puse peste țara Egiptului. Și el puse oameni aleși din toate părțile țării să adune bucate în timpul celor șapte ani de belșug și să le pună în magazii, astfel ca să ajungă poporului să mănânce în timpul celor șapte ani de foamete, cari vor urma.

8. Nici unul nu se putu găsi în tot cuprinsul regatului care să fie mai puternic și mai înțelept decât Iosif, din pricină că Dumnezeu era cu el. Astfel Faraon îi spuse: „Eacă te pun peste tot pământul Egiptului. Eu numai cu tronul voiu fi mai presus decât tine. . . Și Faraon scoțându-și inelul său din mână, îl puse în mână lui Iosif, și-l îmbrăcă cu vestiminte de în subțire, și-i puse lanț de aur la gâtul său. Și-l sui pre dânsul în carul al doilea dintre ale sale, și lăsa ca să strige înaintea lui: „Ingenunchiați“.

9. Și Iosif avea treizeci de ani când sta înaintea lui Faraon, regele din Egipt. . . Și pământul produse roade din cele mai bune în cei șapte ani de fertilitate și cu mare belșug. . . Iosif adună grâu mult foarte ca nisipul mării, încât încetară de a mai măsură; căci era afară de număr.

10. „Și trecură cei șapte ani de belșug, cari au fost în pământul Egiptului, și începură cei șapte ani de foamete, după cum prezise Iosif, și poporul strigă către Faraon pentru pâine; și Faraon zise către toți Egiptenii: „Mergeți la Iosif și faceți tot ce va zice el“.

11. Iosif deschise toate grânarele, și vându bucate Egiptenilor. . . și toate țările veniau la Egipt, să-și cumpere grâu dela Iosif; căci foamea era peste tot pământul“.

Intrebări.

1. Cât timp mai rămase Iosif în închisoare, după ce mai marele cuparilor și mai marele pitarilor fuseseră scoși afară? Care rege visă două visuri ciudate? Pe cine chemă el spre a-i alina turburarea sa? Ce nu putură să facă oamenii săi cei înțelepți?

2. Care slujitor al palatului auzi despre turburarea regelui? Dece își reaminti mai marele cuparilor? Ce spuse el acum regelui?

3. După cine trimise regele acum în grabă? Ce pregătiri făcu acum Iosif înainte de a se înfățișa înaintea regelui? Ce îi spuse Faraon lui Iosif? Iosif spuse că el poate să deslege visul singur? Ce îi spuse Iosif? Pe cine făcu cunoscut Iosif în acest chip, regelui păgân?

4. Care era primul vis, pe care Faraon îl spuse lui Iosif?

5. Spune visul al doilea al lui Faraon?

6. Ce spuse Iosif lui Faraon despre cele două visuri? Ce arătau lui Faraon aceste visuri? Ce închipuiau cele șapte vaci grase și cele șapte spice frumoase de grâu? Ce lămurire dădu cu privire la cele șapte vaci slabe și cele șapte spice seci:

7. Ce spuse Regele ca să facă Iosif? La ce lucru îl puse pe oamenii aleși? Pentru ce să fi strâns o cantitate așa de mare de bucate?

8. Cine gândiți că era totuș cel mai învățat și mai priceput om din regatul întreg? Pentru ce era așa de înțelept acest tânăr din închisoare? Ce onoare îi făcu Faraon lui Iosif? Cum își arată poporul respectul față de el? Prin ce lucru era regele mai mare decât el?

9. Ce vârstă avea Iosif când se găsi înaintea lui Faraon? Prin ce se știu că Dumnezeu a binecuvântat pre Iosif peste îndestul în timpul celor șapte ani? Ce este spus cu privire la cantitatea de grâu pe care o strânsese Iosif?

10. Se întâmplă exact ce spusesse Iosif? Când sosi foamea ce făcu poporul? La cine îi trimise Faraon?

11. Cum ajută Iosif poporul, cu grâu? Ce făcu poporul din alte ținuturi?

Lecciónea 35. — 25 August.

Frații lui Iosif sunt trimiși în Egipt.

Textul biblic: 1 Moise 42.

De memorizat: „Nu fiți rățaciți, Dumnezeu nu se lasă a fi luat în răs, căci ce va fi semănat un om, aceea va și seceră“. Galateni 6, 7.

1. Marea foamete de care fusese anunțat Faraon prin vis, se înlinsese peste întreaga țară. Iacob care trăia liniștit în țara Canaanului, chemă la sine pe fiii săi,

și le spuse; „Iată eu auzii că în Egipt este grâu de vânzare; pogoriți-vă acolo și cumpărați-ne grâu, ca să trăim și să nu murim. Și cei zece fraji ai lui Iosif se pogoriră în Egipt, ca să cumpere grâu”. Iacob nu lăsă să plece și fiul său cel mai mic, Benjamin, căci se temeă să nu i se întâmple vreo nenorocire”.

2. Dară Iosif, care eră guvernator în acea țară, vindeă grâu la tot pământul. Și veniră frajii lui Iosif și se prosternară lui cu fața la pământ. Și Iosif văzû pe frajii săi și-i recunoscu, dară prefăcându-se dinaintea lor, le vorbi aspru, și le zise: „De unde veniți?” „Și ei ziseră: „Din pământul Canaan ca să cumpărăm grâu”.

3. Frajii lui Iosif nu-l cunoscură; ei nu și-ar fi putut inchipui, că acest guvernator îmbrăcat în vestmintे regești, să fie băiatul pe care ei îl vânduseră neguțătorilor acum treizeci de ani mai înainte. Iosif își aduse aminte de visurile pe cari le visase. El voi să aște vefli noui atât despre Benjamin cât și despre tatăl său, și să aște dacă frajii erau tot atât de răi și de dușmani ca atunci când eră copil.

4. Deaceea el spuse; „Voi sunteți spioni; și ați venit să vedeți locurile cele slabe ale țării”. Ei răspunseră: Suntem oameni onești; servii tăi doisprezece eram toți frajii, fii unui singur om din pământul Canaan; și iată cel mai mic se află aslăzi la părintele nostru, și unul nu mai este”.

5. Spre a-i încercă, Iosif le zise: „Voi nu veți merge de aci de nu va veni aci fratele vostru mai mic. Trimețeti pe unul din voi, ca să aducă pre fratele vostru, și voi veți rămâne aci închiși, și prin aceasta se vor cercă cuvintele voastre”. Și-i puse pe ei sub pază trei zile.

6. Iosif nu voi ca frajii săi și părintele său să sufere din lipsă de grâu; deaceea le zise: „De sunteți oameni onești, unul dintre voi să rămână în închisoare unde vă aflați, iar voi mergeți și duceți grăul pentru trebuința caselor voastre. Și pe fratele vostru cel mai mic, să mi-l aduceți aci la mine ca cuvintele voastre să se adeverească, și voi să nu muriți; și ei făcură așa”.

7. În timpul celor trei zile cât au fost închiși în închisoare, frajii lui Iosif recunoscără că de răi fuseseră.

„Ei își spuneau: „Noi suntem vinovați, din pricină că nu am voit să ascultăm strigătele și rugămintele fierbinți ale copilului pentru că noi să nu facem vreun rău, iată deci pentru ce suntem cuprinși

de această nenorocire”. Ei începură să înțeleagă însemnătatea versetului pe care îl avem de memorat în această lecțiune.

8. „Și ei nu știau că Iosif îi înțelegea pe dânsii; din pricină că el vorbi cu ei prin ajutorul unui traducător, și Iosif întorcându-se plânse; și iarăș venind la ei, vorbi cu dânsii, și luând pe Simeon dintre ei, îl legă la ochi”. Iosif alese pe Simeon fiindcă el fusese cel care îndemnase la greșeala, pe care ei o săvârșiseră.

9. Și Iosif ordonă să se umple sacii cu grâu și argintul fiecăruia să le dea îndărăt și să le dea merinde pentru cale: și așa li se făcû. Și încercând grăul lor pe asini plecară de acolo.

10. „Și unul din ei deslegându-și sacul ca să dea de nutrit asinului într'o ospătărie, văzû argintul său, și iată eră în gura sacului. Și zise frajilor săi: „Argintul meu mi se dete înapoi iacă-l în sacul meu. Și inima lor leșină, încât ei se cutremurară foarte, zicând unul către altul. „Ce este aceasta și ce făcû Dumnezeu cu noi?”

11. „Și ei veniră la Iacob părintele lor în pământul Canaan, și spuseră lui toate câte se întâmplară cu dânsii”. „Și deslegând sacul fiecare iată că argintul fiecăruia eră în sacul său; și văzând legătura cu argint, ei și părintele lor se înspăimântară.

12. „Și Iacob părintele lor le zise: „Voi mă lipsiți de fii! Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, și acum vrefi și pe Benjamin să mi-l luați? toate au venit asupra mea”. „Nu se va pogori cu voi căci fratele său e mort și el a rămas singur; și de i se va întâmplă vreo nenorocire pe drumul pe care veți merge, atunci voi cărunțelele mele le veți pogori cu întristare în mormânt”.

Intrebări.

1. Ce se petrecû așa cum fusese descoperit lui Faraon? Unde trăia liniștit Iacob? Ce spuse fiilor săi? Câți bărbați se coborâră în Egipt spre a cumpăra grâu? Unde erau ceilalți doi fii?

2. Ce slujbă ocupă Iosif în țara Egiptului? Când frajii săi sosiră înaintea lui, ce făcură? Ce recunoscû Iosif cu privire la ei? Ce făcû el? Ce-i întrebă? Ce răspunseră ei?

3. Pentru ce frajii lui Iosif nu recunoscără pe Iosif? Ce își reaminti Iosif când ei se plecară înaintea lui? Ce doriă el, să aște?

4. Cu ce-i învinul Iosif? Ce spuseră cu privire la cei doi frați ai lor?

5. Ce făcu Iosif spre a-i încerca? Ce le spuse că trebuia să facă? Unde îi tinură câtva timp?

6. Pentru ce hotări Iosif să dea drumul la toți frații afară de unul? Pe cine trebuia să aducă înapoi cu ei?

7. La ce anume se gândiau acești oameni, în timp ce erau în închisoare? Ce își spuseră unul către altul? Ce începușeră ei să înțeleagă?

8. În timp ce vorbeau cine îi auzi și cine îi înțelese? Pentru ce bănuiau ei că Iosif nu înțelege ceea ce vorbiseră ei?

Ce făcu Iosif după ce auzi aceste cuvinte? Căruia dintre ei îi legă ochii? Pentru ce alese pe Simeon?

9. Ce poruncă dădu Iosif?

10. Când unul dintre frați își desfăcu sacul său, ce găsi înăuntru? Ce făcură ei toți când aflară aceasta? Ce spuseră unul către altul?

11. Când se reîntoarseră acasă, cui îi povestiră întâmplarea lor? Ce găsiră ei când deșertară sacii lor?

12. Ce le spuse Iacob? Ce spuse că nu va face Beniamin? Pentru ce nu îl lăsă să plece cu ei?

A P E L.

Facem apel către toți părinții, către toți președinții Școlilor de Sabat, către toți instructorii pentru copii și către toți aceia ce simt prețul educației religioase, să facă totul cu putință să adune copiii în Școala de Sabat și să-i învețe, în temere de Dumnezeu și iubire, cuvântul lui Dumnezeu cuprins în alăturatele Lecțiuni pentru copii. Este bine să se cumpere fiecărui copil câte o lecțiune ca să poată învăța și singur. Comunitățile, și presbiterii lor, vor da dovadă că iubesc mielușii turmei lui Hristos, dacă se vor interesa de buna lor educație în ale credinței, îndemnând pe părinți să folosească aceste frumoase lecțiuni pentru copiii lor. Noi încredințăm în mâna desăvârșită a lui Dumnezeu, răsădirea îndemnului de a ne îndeplini datoria față de cei mici ai poporului lui Dumnezeu.

Departamentul Școlii de Sabat.

Numărul viitor din „Curierul Misionar” este dedicat jubileului de cincizeci de ani dela începutul lucrării advente în Europa.

„CURIERUL MISIONAR”

Foaia Uniunii Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de
Ziua Șaptea din România
apare la două luni

Un număr Lei 4.— Abonamentul pe an Lei 24.—
Redacția și Administrația: Strada Labirint No. 116 București.

COMITETUL DE REDACȚIE :

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

TIP. „CUVÂNTUL EVANGHELIEI” Strada Labirint, 116, București.